

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Κισάμου καί Σελίνου, ὑπέριτμε καί ἑξαρχε Ἑσπερίας Κρήτης, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἀμφιλόχιε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρῃ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Χαιρετίζομεν τήν πραγματοποίησιν τοῦ 7^{ου} Διεθνoῦς Οἰκoλογικοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἰνστιτούτου Θεολογίας καί Οἰκoλογίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀκαδημίας Κρήτης μέ θέμα «Οἰκoλογική Θεολογία καί Περιβαλλοντική Ἠθική», εἰς τό ὅποιον συμμετέχουν ἐκπρόσωποι Ἐκκλησιῶν καί Οἰκουμενικῶν θεσμῶν, ἀκαδημαϊκῶν ἰδρυμάτων, περιβαλλοντικῶν ὀργανισμῶν καί ἄλλων φορέων ἐξ Ἑλλάδος καί ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ. Ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν, ἅγιε ἀδελφέ, συγχαίρομεν τήν Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτην διά τήν συνεχή καί σοβαράν ἐνασχόλησιν μέ τό θέμα τῆς Οἰκoλογίας καί διά τās ποικίλας σχετικὰς πρωτοβουλίας τῆς.

Κάθε προσπάθεια, ἡ ὁποία συμβάλλει εἰς τήν ἀνάπτυξιν οἰκoλογικῆς εὐαισθησίας καί εὐθύνης καί εἰς τήν ἐδραίωσιν ἑνός οἰκοφιλικοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι ζωτικῆς σημασίας εἰς τήν ἐποχὴν μας, κατὰ τήν ὁποίαν τό οἰκoλογικόν πρόβλημα ἀποκαλύπτεται ὡς ἡ μεγαλυτέρα πρόκλησις μέ τήν ὁποίαν εὐρέθη ἀντιμέτωπος ἡ ἀνθρωπότης καθ' ὅλην τήν μακράν ἱστορικὴν τῆς πορείαν. Τό μέγεθος τοῦ προβλήματος τεκμαίρεται ἀπό τό γεγονός ὅτι σήμερον δέν ἀπειλεῖται μόνον ἡ ποιότης τῆς ζωῆς μας, ἀλλά ἡ διατήρησις αὐτῆς ταύτης τῆς ἀνθρωπίνης παρουσίας εἰς τόν πλανήτην Γῆ.

Ἡ οἰκoλογική κρίσις ἀντικατοπτρίζει τήν ἀμφισημίαν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καί τās ἀντιφάσεις τοῦ πολιτισμοῦ του. Παρὰ τό γεγονός ὅτι εὐρισκόμεθα ἀντιμέτωποι μέ τήν κλιματικὴν ἀλλαγὴν καί τās λοιπὰς ἐπιπτώσεις τῆς προοιούσης καταστροφῆς τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἡ γεωκτονία συνεχίζεται, τὰ δάση ἀποψιλώνονται, ρυπαίνονται ἡ ἀτμόσφαιρα καί αἱ θάλασσαι, λεηλατεῖται ὁ πλανήτης μας ἐν ὀνόματι οἰκoνομικῶν συμφερόντων καί τῆς ἀνόδου τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου, λόγω γεωπολιτικῶν σχεδιασμῶν καί ἄλλων ὑπολογισμῶν, ἐνῶ ταυτοχρόνως διακηρύσσεται ὅτι τό φυσικόν περιβάλλον ἔχει τήν δύναμιν νά ἀνανεώνεται ἀφ' ἑαυτοῦ. Διάχυτος εἶναι ἐπίσης ἡ ἄποψις ὅτι ἡ ἐπιστήμη δύναται νά προσφέρῃ λύσεις καί εἰς αὐτό τό πρόβλημα.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι διαφορετική. Διά νά ἀντιμετωπισθῇ ἡ οἰκoλογική καταστροφή ἀπαιτεῖται ἄμεσος πολύπλευρος κινητοποίησις καί κοινὴ πανανθρωπίνη προσπάθεια. Ἀπαιτοῦνται δεσμευτικαὶ πολιτικαὶ ἀποφάσεις,, ἐπιστημονικὴ γνῶσις, δραστηριοποίησις τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν, οἰκoλογικὴ παιδεία, κινητοποίησις ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ πνεύματος. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἐξ ἀρχῆς ἡ θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τό ὅποιον εἶναι ὁ πρῶτος πνευματικὸς θεσμός πού ἀνέδειξε μετ' ἐμφάσεως τήν σοβαρότητα τοῦ οἰκoλογικοῦ προβλήματος καί ἀπεκάλυψε τās θρησκευτικὰς καί ἠθικὰς του ρίζας. Ἡ πρωτοβουλία αὐτῆ τῆς Μεγάλῆς Ἐκκλησίας εἶχεν ἀπήχησιν καί ἐκαρποφόρησε δαψιλῶς. Προεβλήθη παγκοσμίως τό οἰκοφιλικόν δυναμικόν τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως, ἡ εὐχαριστιακὴ χρῆσις τῆς δημιουργίας, ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀσκητικοῦ

ἤθους, ἡ ἐκκλησιαστική ζωὴ ὡς «ἐφηρμοσμένη οἰκολογία». Ἡ σχετικὴ μὲ τὴν οἰκολογίαν θεολογικὴ παραγωγή ἀποτελεῖ πολύτιμον κεφάλαιον εἰς τὴν σύγχρονον μαρτυρίαν τῆς ἱεραῆς ἐπιστήμης. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ συνελθοῦσα κατὰ Ἰούνιον τοῦ ἔτους 2016 εἰς τὴν καθ' ὑμᾶς Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης, τονίζει τὴν ἀνάγκην προστασίας τῆς δημιουργίας «ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἀπληστίας, διὰ μέσου τῆς καλλιέργειας τῆς εὐθύνης τοῦ ἀνθρώπου ἐναντι τοῦ θεοσδότου περιβάλλοντος καὶ διὰ τῆς προβολῆς τῶν ἀρετῶν τῆς ὀλιγαρκείας καὶ τῆς ἐγκρατείας» καὶ ὑπενθυμίζει ὅτι «ὄχι μόνον αἱ σημεριναί, ἀλλὰ καὶ αἱ μελλοντικαὶ γενεαὶ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια μᾶς ἐχάρισεν ὁ Δημιουργός» (Ἐγκύκλιος, § 10). Παραπέμπει ἐπίσης, εἰς τὰς «κοινωνικὰς διαστάσεις καὶ τὰς τραγικὰς ἐπιπτώσεις τῆς καταστροφῆς τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος» (ὁ.π., § 14).

Ἡ ἐκπαίδευσις ἀφείλει νὰ ἐνσταλάσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν νέων τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν δημιουργίαν, κίνητρα διὰ τὴν δραστηριοποίησιν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ ἡθος οἰκολογικῆς εὐθύνης. Μία ἐκπαίδευσις χωρὶς οἰκολογικὸν προσανατολισμὸν εἶναι σήμερον παρωδία παιδείας. Τὸ πολιτισμικὸν ἐπίπεδον μιᾶς κοινωνίας δὲν κρίνεται πρωτίστως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναπτύξεως τῆς τεχνολογίας, τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως, ἀλλὰ μὲ κριτήριον τὸ ἐὰν καὶ κατὰ πόσον εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν ὑπάρχῃ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προστατεύεται τὸ φυσικὸν περιβάλλον.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, θεωροῦμεν λίαν εὐστοχον καὶ ἐπίκαιρον τὴν ἐπιλογὴν τῆς θεματικῆς τοῦ παρόντος οἰκολογικοῦ συνεδρίου, τὸ ὅποϊον ὑπενθυμίζει τὴν στενὴν σχέσιν θεολογίας καὶ οἰκολογίας καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ τόσο ἀναγκαίου σήμερον περιβαλλοντικοῦ ἡθους, πού ἐκφράζει μίαν νέαν ἱεράρχησιν ἀξιῶν, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ εὐθύνη διὰ τὴν προστασίαν τῆς κτίσεως, ἐν ἀδιασπᾶστῳ συναφείᾳ μὲ τὸν σεβασμὸν τῆς ἱερότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἐὰν ἰσχύῃ ὅτι ἡ ἀνευθυνότης ἀπέναντι εἰς τὸ φυσικὸν περιβάλλον γεννᾶται μέσα εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ἐκεῖ πρέπει νὰ ἀρχίξῃ ἡ ἀλλαγὴ στάσεως, τότε ἀποκτοῦν ἰδιαιτέραν σημασίαν ἡ παιδικὴ καὶ ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία ὡς περίοδοι εὐνοϊκαὶ δι' οἰκολογικὴν εὐαισθητοποίησιν καὶ ἀνάπτυξιν ὑπευθυνότητος διὰ τὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος. Ἐν τῇ συναφείᾳ ταύτῃ, ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ οἰκοφιλικοῦ καὶ προσωποκεντρικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ πλαίσιον τῆς σχολικῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς, δύναται νὰ λειτουργήσῃ ὡς εὐκαιρία καὶ χῶρος παιδείας δεσμευμένης ἐλευθερίας καὶ οἰκοφιλικῆς συμπεριφορᾶς.

Μέ αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἐκφράζομεν ἅπαξ ἔτι τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἡμῶν Μετριότητος διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ παρόντος συνεδρίου καὶ, εὐχόμενοι ἐπιτυχή κατὰ πάντα τὴν διεξαγωγὴν του, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς, ἐπὶ τοὺς ἔλλογιμωτάτους εἰσηγητάς καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συμμετέχοντας, τὴν σοφόδωρον χάριν καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

„βκβ' Ὀκτωβρίου κ'